
Děkani se mění, medicí zůstávají

Děkani se mění, medicí zůstávají

LIDOVÉ NOVINY

6.2.2010, rubrika: Kultura, strana: 9, autor: Marta Švagrová

(PSEUDO)HRDINOVÉ Pozvání na tuhle slavnost se nedalo odmítnout. Už proto, že se měla odehrát ve Vlasteneckém sále pražského Karolina. Je to krásné místo: lemované knihovnou plnou impozantních svazků, v čele velký portrét Masarykův... Intimně slavnostní prostředí pro obřad, který se tu chystal – nově zavedený rituál, při němž si své posty vyměnili starý a nový děkan 3. lékařské fakulty Univerzity Karlovy.

Přestože volby děkana zdaleka nebyly na sklonku minulého roku hladkou, natož snad mírumilovnou záležitostí a členové akademického senátu je silně prožívali jako drama, předání insignií se odehrálo s noblesou. Porevoluční historie fakulty ostatně nic jiného nesignalizovala: prvním „posametovým“ děkanem tu byl prof. Cyril Höschl, druhým prof. Michal Anděl a tím, kdo byl ve čtvrtek střídán znovu profesorem Andělem, byl doc. Bohuslav Svoboda. Poslouchala jsem obřadný projev odcházejícího děkana. Připomněl mimo jiné, jak Anděl začínal od píky, od zřízence přes medika, asistenta k přednostovi oddělení a až k akademickým funkcím. Mluvit umí skvěle, spatra, přesvědčivě.

Akademik ze Spolany Při jeho slovech jsem si ale vzpomněla na mladíka Michala, který koncem šedesátých let býval typické nesmělé „ucho“. O své obrovské touze studovat medicínu moc nemluvil. Ani nemohl: tatínek politický vězeň, kluk nesměl na střední školu, vyučil se tedy chemikem v neratovické Spolaně.

Pak pracoval jako sanitář v Thomayerově nemocnici a přitom večerně studoval střední školu pro pracující. Nakonec jej – asi díky jeho náhle „dělnickému“ původu – přece jen přijali na medicínu. Rozhodně neměl lehký start, přesto se nevzdal. Vypracoval se v uznávaného mezinárodního odborníka (hodně zjednodušeně diabetologa), byl děkanem, proděkanem pro vědu a výzkum, kandidátem na funkci rektora Univerzity Karlovy, nakonec jej tedy akademický senát 3. lékařské fakulty opětovně zvolil kandidátem na děkana pro období let 2010–2014.

Nevím, jestli mu zůstala mladická skromnost, asi si ji člověk v těchto funkcích ani nemůže dovolit. Ale svou řeč zakončil hezky: připomněl, jak v den jeho zvolení v šestém patře setmělé fakulty zněla hudba; vydal se za jejím zvukem – osamělý student tam hrál na píáno. A budoucího děkana to kouzličilo.

Říkám si, děkani odcházejí a přicházejí, ale jejich studenti, medicí a posléze doktoři, nám zůstávají. Dobře, že je vychovávají muži erudovaní i múzičtí.